

Vraag nr. 215
van 3 mei 2002
van de heer JOHAN DE ROO

Aquafin – Collectoren in buitengebied

Onlangs verscheen in een krantenartikel een uiteenzetting van een stedenbouwkundige en planoloog waarin ervoor wordt gewaarschuwd dat de plannen van Aquafin voor een grootschalig, fijnmazig netwerk van riolen en collectoren in gemeenten met veel buitengebied veel te duur en veel te inefficiënt zullen zijn (*Het Belang van Limburg van 6 april 2002 – red.*).

1. Is het inderdaad zo dat Aquafin steeds kleinere woonkernen zal voorzien van collectoren ?
2. Wordt hierdoor de kostprijs van collectoren per inwoner niet gevoelig verhoogd ?
3. Wordt, zoals in andere Europese landen, gedacht aan een soort "rioolrecht" bij het realiseren van grote rioleringswerken ?

Antwoord

- 1 en 2. Naar aanleiding van mijn opdracht heeft de NV Aquafin de opdracht gekregen een methodologie voor de statische afbakening van de zuiveringszones te ontwerpen : de zogenaamde "zonering".

Deze methodologie heeft in de eerste plaats als doel de planmatige onduidelijkheid (zogenaamde A-, B-, C-zonering) omtrent de verantwoordelijkheid van de particulier inzake zelfzuivering of het aansluiten op een collectief stelsel weg te werken. Hierbij worden verschillende uitgangspunten gehanteerd. Een belangrijk punt hierbij is de kostprijs versus de ecologische winst. Zo moet *tegen de geringste algemene kost - prijs voor de belastingbetaler* (gemeentelijk – gewestelijk) *een oplossing geboden worden voor de sanering van elke nog resterende lozing van huishoudelijk afvalwater in Vlaanderen*. Deze aspecten dienen ook te worden afgewogen tegen een aantal ecologische randvoorwaarden.

Voor de sanering is er bijgevolg een keuze uit volgende mogelijkheden : aansluiting op het openbaar grootschalig systeem (collector – RWZI), aansluiting op een openbaar kleinschalig systeem (riolering – KWZI) of individuele zuivering via de zogenaamde IBA (individuele behandeling van afvalwater) (*RWZI : rioolwa -*

terzuiveringsinstallatie ; KWZI : kleinschalige waterzuiveringsinstallatie – red.).

De ontwikkelde methodologie werd reeds op een 32-tal proefgebieden toegepast en zal worden onderworpen aan het kritische oordeel van een expertenbureau, teneinde na te gaan of deze werkwijze kan worden veralgemeend.

Het moet duidelijk zijn dat de "infrastructuur" en saneringsaanpak die uit deze oefening voortvloeien enkel als een ontwerp – een waardevolle insteek – kunnen worden beschouwd om een oplossing te geven aan de sanering van de nog bestaande lozingen van huishoudelijk afvalwater. Het is vervolgens de bedoeling dat de bevoegde administratie, namelijk de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM), deze ontwerpplannen aan de gemeenten zal voorleggen en in overleg met hen zal bijsturen indien nodig. Zo kunnen in het kader van lokale factoren (ecologisch, maatschappelijk, ...) wijzigingen ingebracht worden in de voorgestelde zonering.

Aan de taakverdeling en bevoegdheden tussen gewest en gemeenten verandert echter niets. Dat betekent dat de aanleg van infrastructuur in het buitengebied voornamelijk door de gemeente zelf geïnitieerd zal blijven.

Om de scheidingslijn tussen de twee niveaus (gemeentelijk – bovengemeentelijk) scherp te stellen, zijn er besprekingen lopende tussen het Vlaams Gewest en de VVSG, waarin ook de financiële implicaties zullen worden meegenomen (*VVSG : Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten – red.*).

De ontwerpzoneringsplannen opgesteld door de NV Aquafin in opdracht van het Vlaams Gewest, hebben enkel tot doel als discussiebasis (nl. de goedkoopste totaaloplossing) te dienen bij de bespreking tussen de hogere overheid en de lokale besturen om de sanering van alle nog resterende lozingen van huishoudelijk afvalwater in Vlaanderen kordaat aan te pakken.

3. Aan deze optie wordt, naast tal van andere varianten, gedacht om de financiering van de resterende projecten mogelijk te maken.

De verschillende mogelijkheden worden onderzocht en de voor- en nadelen tegen elkaar afgewogen.